



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: X. X.
bytem X.
zastoupen advokátkou Mgr. Bohdanou Novákovou
sídlem Čáslavská 8, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **rektorka Univerzity Karlovy**
sídlem Ovocný trh 560/5, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2023, č.j. UKRUK/148679/2023-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí děkanky Filozofické fakulty Univerzity Karlovy (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 31. 1. 2023, č.j. UKFF/29292/2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo žalobci ukončeno studium z důvodu nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu a podle Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy. Vydání napadeného a prvostupňového rozhodnutí předcházelo první rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 25. 7. 2022 č.j. UKFF/411873/2022, které žalovaný k odvolání žalobce zrušil.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

2. Podstatou sporu je, zda byly splněny podmínky pro ukončení žalobcova studia v doktorském studijním programu na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy.

Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul průběh řízení před správními orgány. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce studoval podle individuálního studijního plánu doktorský studijní program Filologie, studijní obor Fonetika, přičemž pro každý akademický rok byly stanoveny studijní povinnosti, které má žalobce splnit. V akademickém roce 2019/2020 byl žalobce hodnocen oborovou radou hodnocením B a bylo navrženo pokračování ve studiu. V akademickém roce 2020/2021 byl žalobce hodnocen hodnocením B a rovněž bylo navrženo pokračování ve studiu, avšak školitel uvedl, že zkouška z předmětu Speciální seminář k problematice akustiky řeči a řečových technologií v září 2021 prokázala zásadní neznalosti a navrhl proto důkladné přezkoušení ze základů produkčních a akustických aspektů řeči do konce února 2022. Žalobce nadto v tomto akademickém roce nesplnil tři studijní povinnosti, jejichž plnění bylo přesunuto na další akademický rok v souladu s dodatkem individuálního studijního plánu. Zkoušku z předmětu Speciální seminář k problematice akustiky řeči a řečových technologií žalobce nesložil ani v opravném termínu v roce 2022. Za akademický rok 2021/2022 byl žalobce oborovou radou hodnocen hodnocením C a bylo navrženo ukončení studia, protože opakovaně nesplnil tři studijní povinnosti včetně Speciálního semináře k problematice akustiky řeči a řečových technologií, kde měl žalobce prokázat znalosti na úrovni bakalářských kurzů.
4. Dle názoru žalovaného je žalovaný a prvostupňový orgán vázán rozhodnutím oborové rady. Jelikož oborová rada konstatovala, že žalobce nesplnil povinnosti podle individuálního studijního plánu, prvostupňový orgán správně žalobci ukončil studium.
5. K odvolacím námitkám žalobce žalovaný uvedl, že žalobci byla za účelem vyjádření se k podkladům stanovena sedmidenní lhůta, kterou považuje za přiměřenou. Není vyloučeno lhůtu stanovit i neformálně, jinak než usnesením, protože řízení o právech a povinnostech studentů vysokých škol má být zjednodušené a méně formální. Není relevantní, že k žádosti žalobce nebyla lhůta prodloužena a nemá význam ani to, zda v kanceláři žalobcovy zástupkyně byla čerpána dovolená. Ostatně, na osobní doručení žádosti o prodloužení lhůty nemělo čerpání dovolené vliv a zástupkyně zmocnila jinou osobu k nahlížení do podkladů. K podkladům se také mohl žalobce vyjádřit sám a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až pět dnů po skončení lhůty. Sedmidenní lhůta byla zcela dostačující, přípustná by byla i lhůta kratší, a také správní spis byl doplněn o listiny, které byly žalobci známy.
6. Žalovaný zdůraznil, že při rozhodování o ukončení studia není na straně prvostupňového orgánu prostor pro uvážení, přičemž rozhodnutí oborové rady týkající se hodnocení žalobce písmenem C bylo řádně odůvodněno.
7. Žalobce sice v odvolání napadal stanovisko k průběhu a podmínkám plnění předmětu Speciální seminář k problematice akustiky řeči a řečových technologií opatřené prvostupňovým orgánem, ale tato námitka není relevantní, protože důvod pro ukončení

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

studia představuje hodnocení písmenem C. Ze stejného důvodu nejsou relevantní ani jiné žalobcovy námitky týkající nesplnění předmětu. Nelze přijmout závěr žalobce, že ukončení studia by bylo možné pouze v případě, že by žalobce nesplnil vůbec žádnou studijní povinnost.

Žaloba

8. Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí.
9. Žalobce v žalobě namítal, že v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí mu bylo upřeno právo vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Lhůta byla totiž žalovanému určena neformálně bez vydání usnesení a nadto byla nepřiměřeně krátká. Žalobce žádal o její prodloužení s ohledem na možnost nahlédnout do spisu pouze v úřední dny a na potřebu konzultace se zástupkyní, po čemž hodlal žalobce podat vyjádření, ale prvostupňový orgán lhůtu neprodloužil ani nevyčkal vyjádření. Dle názoru žalobce nemá žalovaný na výběr, zda stanoví lhůtu formou usnesení, a svým postupem odepřel žalobci základní procesní práva včetně práva podat proti usnesení odvolání. Žalobce měl kvůli nedostatečné délce lhůty fakticky možnost do spisu nahlédnout až poslední den lhůty. Není v tomto ohledu relevantní, o jaké podklady byl spis doplněn, neboť to žalobce bez nahlížení do spisu nemohl vědět. Není ani pravdou, že by přípis žalobce byl osobně doručen v době dovolené jeho zástupkyně, jak tvrdí žalovaná, neboť přípis byl zasílán datovou schránkou. Žalobce má právo být zastoupen, a proto má dovolená jeho zástupkyně relevanci. Žalobce dal najevo, že hodlá realizovat své právo vyjádřit se k podkladům, přesto bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno před jeho vyjádřením.
10. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, protože skutkový závěr neměl oporu ve spisu a napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné. Žalovaný uvedl, že oborová rada jednomyslně schválila hodnocení C, ale zápis o hlasování oborové rady není součástí spisu, ačkoliv hodnocení považoval žalovaný za rozhodné. Není ani zřejmé, dle jakých kritérií a jak oborová rada dospěla k hodnocení C. To způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí, protože ta pouze hodnocení žalobce bez dalšího přejala. Nepřezkoumatelný je i návrh školitele předkládaný oborové radě, který nebyl ani řádně odůvodněn. Není zřejmé, jak předchozí hodnocení žalobce souvisí s nynějším řízením, co vlastně znamenají a podle jakých pravidel se při hodnocení postupovalo. Protože opatřením děkana nejsou dány žádné bližší zásady hodnocení, je třeba vycházet ze znění článku 10 odst. 8 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy s tím, že ustanovení vymezuje tři skutkové podstaty a pouze s poslední, tedy že student nesplnil žádnou studijní povinnost, je spojováno ukončení studia. Tomu však hodnocení oborové rady neodpovídá. Napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí zcela opomíjí, že žalobce celkem pět studijních povinností splnil, a tudíž je třeba skutkový stav subsumovat pod skutkovou podstatou takovou, že žalobce některé povinnosti splnil a některé nesplnil, což nemá za následek ukončení studia. Pro ukončení studia žalobce proto není právní důvod. Nadto dle mínění žalobce byla zkouška z Akustiky neplatná, čímž se správní orgány zcela odmítly zabývat.

11. Žalobce dále namítal, že žalovaný nepodložil svůj závěr o vázanosti rozhodnutím oborové rady konkrétním ustanovením. Ostatně, vázaností rozhodnutím oborové rady by samotné řízení o ukončení studia ztrácelo smysl a došlo by i k obcházení práv studenta, který by neměl vůči hodnocení oborové rady možnost obrany. Důvodem pro ukončení studia by mělo být zjištění, zda žalobce splnil povinnosti dané individuálním studijním plánem v daném období a hodnocení oborové rady je pouhým důvodem pro zahájení řízení o ukončení studia, nikoliv k jeho skutečnému ukončení. Oborová rada nemůže de facto rozhodovat o právech a povinnostech žalobce, protože není orgánem veřejné moci, správním orgánem ani orgánem ve smyslu zákona o vysokých školách. Správní orgány rezignovaly na zjištění a prokázání skutkového stavu.
12. Žalobce poukazoval na to, že oborová rada uvedla jako jediný důvod pro ukončení studia nesplnění zkoušky z předmětu Akustika a nepřihlédla k plnění ostatních povinností. Nesplnění zkoušky nemůže být samo o sobě důvodem k závěru o nesplnění povinností individuálního studijního plánu, nadto tento důvod ani není věcně správný, neboť zkouška byla neplatná, o čemž žalobce navrhoval rozhodnout. Žalovaný i prvostupňový orgán se tím však odmítly zabývat.
13. Hodnocení oborové rady je nepřezkoumatelné a následkem toho je nepřezkoumatelné i napadené rozhodnutí. Školitel i hodnocení oborové rady obsahuje tvrzení, že student měl prokázat základní znalosti na úrovni bakalářských kurzů, což převzalo i napadené rozhodnutí, není ale zřejmé, z čeho toto tvrzení vychází, když zcela chyběla anotace předmětu. S touto námitkou se nevypořádal ani žalovaný. Žalovaný sice tvrdil, že informace byly studentům poskytnuty jinými prostředky, ale není zřejmé, o jaké prostředky se jednalo a jaké informace byly poskytnuty.
14. Protože žalobci nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům před vydáním prvostupňového rozhodnutí, byly jeho námitky uplatněny až v odvolání. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkami žalobce v odvolání vůči prvnímu prvostupňovému rozhodnutí, které bylo později zrušeno, a ani s námitkami vztahujícími se k neplatnosti zkoušky z předmětu Akustika.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.
16. Žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh řízení a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že sedmidenní lhůta stanovená žalobci k vyjádření k podkladům je v rámci univerzity zcela běžná a podléhá úvaze správního orgánu. Lhůta byla přiměřená povaze a složitosti věci a pro žalobcem navrhované prodloužení o dva týdny nebyl důvod. Nebylo ani zřejmé, co si představit pod žalobcovou zástupkyní tvrzeným omezením provozu kanceláře. Lhůta nemusí být stanovena usnesením, což vychází i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2010 č.j. 2 Afs 43/2010-118. Žalovaný proto odmítá, že by žalobci nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
17. Žalovaný zdůraznil, že se o hlasování oborové rady nepořizuje zápis vždy. Hlavním a zásadním podkladem pro vydání rozhodnutí o ukončení studia je hodnocení oborové rady, které je součástí spisu. Skutečnost, že oborová rada dospěla k hodnocení C na

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

základě opakovaného nesplnění předmětu Speciální seminář k problematice akustiky řeči a řečových technologií je k ukončení studia zcela dostačující, neboť žalobce již neměl možnost zkoušku znovu plnit a tento předmět je pro studijní program stěžejní a bez jeho splnění nelze ve studiu pokračovat. Nelze přistoupit na výklad žalobce, že by pouze nesplnění žádné studijní povinnosti znamenalo hodnocení C, a splnění byť jediné studijní povinnosti by vždy znamenalo hodnocení B, protože v takovém případě by studentům doktorského studia v podstatě nebylo možné studium ukončit. Oborová rada poskytuje podklady pro rozhodnutí správního orgánu a prvostupňový orgán jím je vázán. Návrh školitele žalovaný považuje za dostatečně odůvodněný.

18. Žalobce sice namítal neplatnost zkoušky z předmětu Speciální seminář k problematice akustiky řeči a řečových technologií, ale z hodnocení individuálního studijního plánu za rok 2021/2022 vyplývá, že jeho znalosti byly shledány zásadně nedostatečné.
19. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za srozumitelné, přezkoumatelné a řádně odůvodněné.

Další podání účastníků řízení

20. V podání došlém soudu dne 19. 10. 2023 dal žalobce na vědomí, že nejpozději do 14 dnů zašle repliku k vyjádření žalovaného. Městský soud tedy očekával doručení repliky, nicméně ke dni vydání tohoto rozsudku žalobce svého práva podat repliku k vyjádření žalovaného nevyužil.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (souhlas účastníků byl v souladu s větou druhou téhož ustanovení presumován).
22. Soud ve smyslu § 56 odst. 1 a 3 s. ř. s. případ projednal přednostně, protože opožděný přezkum rozhodnutí ve věci ukončení vysokoškolského studia by mohl mít závažné následky pro další studium žalobce, jakož i pro jeho profesní život.
23. Žaloba není důvodná.
24. Dle § 56 odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále jen „zákon o vysokých školách“) studium se dále ukončuje (...) nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu (...).
25. Dle § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách vysoká škola rozhoduje o právech a povinnostech studenta ve věci (...) nesplnění požadavků podle § 56 odst. 1 písm. b) (...).

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

26. Dle § 68 odst. 2 zákona o vysokých školách účastníkem řízení o právech a povinnostech studenta podle tohoto zákona je pouze student. V řízení ve věcech podle odstavce 1 písm. a) až f) není vysoká škola povinna před vydáním rozhodnutí ve věci vyrozumět studenta o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a právo nahlížet do spisu náleží studentům až po oznámení rozhodnutí.
27. Dle § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách vydání rozhodnutí je prvním úkonem vysoké školy v řízení ve věcech uvedených v písmenech c) a e), pokud jsou v souladu s vnitřním předpisem vysoké školy nebo fakulty zahájena z moci úřední, a ve věcech uvedených v odstavci 1 písm. f). Učinění výzvy vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je prvním úkonem vysoké školy ve věcech podle odstavce 1 písm. g), přičemž vysoká škola může výzvu učinit prostřednictvím elektronického informačního systému vysoké školy.
28. Žalobní námitky žalobce lze vyjma námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí shrnout tak, že žalobce sporoval, zda byl dán důvod k ukončení studia, část námitek směřoval proti hodnocení oborové rady a také proti zkoušce z předmětu Speciální seminář k problematice akustiky řeči a řečových technologií.
29. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost, kterou spojoval zejména s vnitřní rozporností napadeného rozhodnutí a nedostatečné opoře zjištěného skutkového stavu ve spisovém materiálu.
30. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno takovým vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71) či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.

31. Ze shora uvedeného judikturního rámce vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je tomu tak právě proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvažil. Současně musí být z odůvodnění rozhodnutí patrné, jak se správní orgán vypořádal se vznesenými námitkami a k nim se vztahující zásadní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud tedy odůvodnění rozhodnutí vůbec neobsahuje vypořádání některé z námitek nebo nereflektuje námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se tyto námitky opírají, musí mít tato skutečnost nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 55/2015 - 29).
32. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí neshledává nepřezkoumatelným ve shora uvedeném smyslu nastíněném judikaturou. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. O takový případ se však zde zjevně nejedná. Žalovaný popsal skutkový stav, resp. skutkové okolnosti, na základě kterých ke svým závěrům dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou zřejmé i úvahy, kterými se žalovaný řídil při svém rozhodování. Žalobci se také dostalo odpovědi na odvolací námitky. Je pravdou, že prvostupňové rozhodnutí je poněkud strohé a jen v omezené míře reaguje na argumenty, které žalobce v řízení nadnesl, na návrh žalobce na provedení dokazování jeho výsledkem prvostupňový orgán nereagoval vůbec a lze si jen domýšlet, že jej nepovažoval za účelný. Pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou však rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako celek a žalobci se dostalo odpovědi na jeho námitky v napadeném rozhodnutí. Žalobcova námitka nepřezkoumatelnosti proto není důvodná.
33. Žalobce namítal, že v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí mu bylo upřeno právo vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. To dovozoval z délky lhůty, která mu byla stanovena, dále ze skutečnosti, že tak nebylo učiněno usnesením, a neochoty prvostupňového orgánu lhůtu prodloužit.
34. Soud předesílá, že na rozhodnutí o právech a povinnostech studenta se od novely vysokoškolského zákona zákonem č. 137/2016 Sb., vztahuje správní řád, když tato novela vypustila vyloučení obecných předpisů správního řádu na rozhodování o právech a povinnostech studenta.
35. Dle § 23 odst. 3 s.ř. nestanoví-li zákon jinak, musí správní orgán před vydáním rozhodnutí ve věci dát účastníkům možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Správní orgán tak učiní tím, že účastníky vyzve, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili, a stanoví jim k tomu přiměřenou lhůtu. Zároveň podle § 39 odst. 1 s.ř. správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Je proto třeba učinit závěr, že ačkoliv je možné určit usnesením

lhůtu k provedení jakéhokoli úkonu v řízení, není to vždy nezbytné. Lze v tomto ohledu odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 26. 11. 2021, č.j. 10 As 246/2019-32: „není třeba tuto lhůtu stanovit usnesením právě v případě poskytnutí možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. V těchto případech se většinou v praxi o této možnosti účastník vyrozumí výzvou k seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim; ve výzvě je účastníku poskytnuta lhůta, v níž tak má učinit. To platí tím spíše, že v tomto případě správnímu orgánu zákon formou usnesení neukládá (§ 76 odst. 1 správního řádu).“ Soud se proto v této dílčí otázce ztotožňuje s názorem žalovaného, že stanovení lhůty žalobci nebylo třeba učinit formou usnesení.

36. Dle názoru soudu ani prvostupňový orgán nebyl povinen žalobci lhůtu k jeho žádosti prodloužit. Prodloužení lhůty je na úvaze správního orgánu. Takovou úvahu správní orgány v řízení, ze kterého vzešlo napadené rozhodnutí, provedly a promítly ji do svých rozhodnutí. V tomto postupu správních orgánů soud vadu řízení, ze kterého napadené rozhodnutí vzešlo, z tohoto důvodu neshledává.
37. Ze správního spisu vyplývá, že výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí byla vyhotovena ve středu 18. 5. 2022. Žalobce v ní byl mimo jiné informován, že nahlédnutí do podkladů je možné v úterky a čtvrtky s tím, že lhůta byla stanovena v délce sedmi dnů od doručení výzvy. Prostřednictvím informačního systému Univerzity Karlovy byla výzva odeslána 20. 5. 2022 a doručena 21. 5. 2022. Z toho plyne, že žalobce měl fakticky možnost do spisu nahlédnout během dnů 24. 5. a 26. 5. 2022. Dne 27. 5. 2022 žalobce podal vyjádření.
38. Po zrušení prvního prvostupňového rozhodnutí byl žalobce výzvou ze dne 4. 1. 2023 znovu vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí ve lhůtě sedmi dnů od doručení výzvy s tím, že nahlédnutí je možno učinit v úředních hodinách Oddělení doktorského studia a akademických kvalifikací. Výzva byla prostřednictvím informačního systému Univerzity Karlovy odeslána 17. 1. 2023 a doručena žalobci 18. 1. 2023. Týž den žalobce podal žádost o prodloužení lhůty s odůvodněním, že lhůta je nepřiměřená a do konce týdne je kancelář zástupkyně žalobce v omezeném provozu, čemuž prvostupňový orgán nevyhověl. Dle tvrzení žalobce byly v té době úřední hodiny pouze v pondělí a ve středu. K nahlédnutí do spisu došlo v úterý 24. 1. 2023, kdy se dostavila substitutka žalobcovy zástupkyně. Následující den žalobce sdělil, že se hodlá vyjádřit do deseti dnů.
39. Soud neshledává, že by prvostupňovým orgánem stanovená lhůta k vyjádření a nahlédnutí do podkladů byla nepřiměřená, a ani průběh řízení nenásvědčuje tomu, že by byl žalobce stanovením lhůty zkrácen na svých právech. Lhůta k vyjádření k podkladům byla žalobci stanovena v délce sedmi dnů. Takto stanovená lhůta se soudu jeví dostatečná, jde ve správních řízeních o poměrně standardně využívanou délku lhůty, která v posuzovaném případě dostatečně umožňuje žalobci uplatnit jeho práva; ostatně, žalobce ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ani v podané žalobě netvrdil, jaké konkrétní argumenty minil v případě jejího prodloužení vznést. Argument dovolenou zástupkyně žalobce je lichý, protože vzhledem k úředním dnům během ledna 2023 v pondělí a ve středu tato dovolená do možnosti zástupkyně žalobce nahlížet do spisu nijak nezasáhla. Městský soud připomíná, že žalobce na prodloužení

lhůty nemá právní nárok a ani zde dle názoru soudu důvody neexistují důvody, pro které lze spravedlivě očekávat prodloužení lhůty. Za takové situace má soud za to, že vytčený postup žalovaného není vadou řízení, která by musela vést odvolací orgán ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí a bez dalšího nezakládá ani nezákonnost konečného správního rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016 č.j. 3 As 167/2014-41). Soud proto uzavírá, že tento okruh žalobních námitek není důvodný.

40. Další okruh žalobních námitek směřoval proti hodnocení oborové rady.
41. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného i prvostupňového orgánu, že za situace, kdy žalobce byl od oborové rady hodnocen písmenem C, neměl vzhledem ke znění článku 10 odst. 8 písm. c) Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy („*Závěrem hodnocení [oborové rady] je konstatování, že student (...) c) nesplnil povinnosti podle individuálního studijního plánu; v takovém případě student nesplnil požadavek stanovený tímto řádem a studium bude ukončeno.*“) prvostupňový orgán jinou možnost, než studium žalobce ukončit. Ukončení studia je dle článku 10 odst. 8 písm. c) Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy s hodnocením dle tohoto písmene nerozlučně spojeno, přičemž uvedené ustanovení neponechává prvostupňový orgán pro případné úvahy žalovaného, zda studium studentovi ukončit, žádný prostor. Soud ani nesdílí názor žalobce na nesrozumitelnost hodnocení písmenem C. Soud je přesvědčen, že hodnocení oborové rady zřetelně odkazuje na písmeno c) článku 10 odstavce 8 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy, jak ostatně také vyplývá ze samotného hodnocení oborové rady, která uvedla: „*Ve smyslu čl. 10 odst. 8 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy student nesplnil povinnosti individuálního studijního plánu a tato skutečnost se posuzuje tak, že nastal případ uvedený v čl. 10 odst. 8 písm. c) Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy. Oborová rada navrhuje UKONČENÍ STUDIA.*“ Z hodnocení oborové rady je zřejmé, že hodnocení oborové rady bylo schváleno na základě návrhu školitele, který byl odůvodněn opakovaným selháním žalobce u zkoušky z předmětu Speciální seminář akustiky řeči a řečových technologií a nesplněním dalších studijních povinností žalobcem, z toho některých podruhů. Soud proto neshledává důvodnou námitku žalobce, že návrh školitele není dostatečně odůvodněn. Hodnocení žalobce v předchozích akademických letech má význam pouze v tom smyslu, že vypovídá o předchozím průběhu žalobcova studia a je z něj zřetelné, že nesplnění studijních povinností žalobcem není ojedinělým excesem.
42. Žalobce sporoval, zda vůbec lze na jeho situaci aplikovat čl. 10 odst. 8 písm. c) Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy, neboť v hodnoceném období splnil některé studijní povinnosti, což dle jeho názoru opodstatňuje aplikaci písmene b) téhož ustanovení. Soud však tento názor žalobce nesdílí. Dle názoru soudu je třeba čl. 10 odst. 8 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy vykládat tak, že písmeno c) zahrnuje jednak případy, kdy student skutečně nesplnil vůbec žádné povinnosti dle individuálního studijního plánu, tak i případy, kdy sice nesplnil jen některé povinnosti dle individuálního studijního plánu, ale nesplnil je bez možnosti tento stav zvrátit, protože již nemá nárok na další termín kontroly studia dotyčné povinnosti (předmětu). V situaci, kdy již student nemá možnost povinnost dle individuálního studijního plánu opakovaně plnit, je pokračování studia bezpředmětné, protože již nikdy nemůže být

zdrárně ukončeno, a vedlo by pouze k ne hospodárnému vynakládání prostředků ze strany školy bez přínosu pro studenta. S ohledem na čl. 10 odst. 5 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy má student doktorského studijního programu právo na jeden opravný termín kontroly studia předmětu, oborová rada proto správně vyhodnotila, že žalobce definitivně nesplnil své povinnosti dle individuálního studijního plánu a tento stav podřadila pod čl. 10 odst. 8 písm. c) Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy.

43. Nelze ani přisvědčit žalobcovu naznačování, že byl poškozen závěrem oborové rady, proti kterému nemá možnost obrany. Naopak, žalobce využil celou škálu prostředků, které mu Studijní a zkušební řád Univerzity Karlovy a zákon o vysokých školách nabízí. Hodnocení oborové rady bylo přezkoumáváno jak ze strany žalovaného, tak nyní ze strany zdejšího soudu. Dle názoru soudu není ani žalobce poškozován na svých právech tím, že nemá k dispozici opravný prostředek přímo proti hodnocení oborové rady jako takovému, protože to je jakožto stěžejní podklad podrobováno přezkumu v rámci řízení o ukončení studia. Žalovaný vypořádal námitky žalobce proti hodnocení oborové rady v napadeném rozhodnutí především na straně 7-8, přičemž takovou odpověď na žalobcovu argumentaci soud považuje za dostačující.
44. Žalobce se mylně domnívá, že důvodem ukončení studia je zjištění, že student nesplnil všechny povinnosti individuálního studijního plánu v hodnoceném období, které by měl učinit prvostupňový orgán. To však dle názoru soudu neodpovídá znění Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy. Dle Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy probíhá doktorské studium podle individuálního studijního plánu pod vedením školitele, který společně se studentem individuální studijní plán sestavuje. Sestavený studijní plán student školiteli předkládá, a školitel jej pak předkládá ke schválení oborové radě. Školitel také předkládá oborové radě ke schválení hodnocení plnění individuálního studijního plánu studenta. Oborová rada sleduje a hodnotí studium v doktorském studijním programu. Školitel a oborová rada na žádost studenta doporučuje změnu formy studia. Dle názoru soudu tedy hlavní role v posuzování dosavadního průběhu studia náleží školiteli, s nímž student průběžně úzce spolupracuje, a oborové radě. Je to právě školitel, který předkládá odůvodněné hodnocení plnění individuálního studijního plánu, jenž následně projednává a schvaluje oborová rada, a právě jejich závěry jsou pro ukončení studia relevantní.
45. Jelikož hodnocení oborové rady je pro prvostupňový orgán závazné, představuje stěžejní podklad prvostupňového rozhodnutí. Je věcí správního orgánu, jaké podklady považuje za potřebné ke svému rozhodnutí a do spisu je obstará. Soud sdílí názor žalovaného, že za situace, kdy je rozhodnutí prvostupňového orgánu navázáno na hodnocení oborové rady, není obstarávání dalších podkladů, jako by byl např. zápis z jednání oborové rady zmiňovaný žalobcem, účelné. Žalovaný uvedl, že zápis z jednání oborové rady pořízen nebyl, což je stav umožněný Studijním a zkušebním řádem Univerzity Karlovy a Pravidly pro organizaci studia na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Žalobcem odkazované ustanovení čl. 10 odst. 12 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy se dle názoru soudu vztahuje pouze k hlasování per rollam, se kterým je povinnost pořízení zápisu spojena. Lze však přisvědčit žalobci, že v hodnocení oborové rady se na zápis odkazuje a existence zápisu z něj přímo vyplývá.

46. Některé žalobcovy argumenty se také týkaly zkoušky z předmětu Speciální seminář k problematice akustiky řeči a řečových technologií. Žalobce namítal, že zkouška z předmětu Speciální seminář k problematice akustiky řeči a řečových technologií byla neplatná a správní orgány se tím odmítly vůbec zabývat. Tyto námitky žalobce nebyly v napadeném rozhodnutí vypořádány. Žalobce tvrdil, že chyběla anotace předmětu a není proto zřejmé, z čeho vychází názor školitele i oborové rady, že v předmětu má student prokázat základní znalosti na úrovni bakalářských kurzů, a nebylo ani zřejmé, jakým způsobem a jaké informace byly studentům o předmětu poskytnuty.
47. Žalobce vznesl požadavek na anulaci výsledku zkoušky z předmětu Speciální seminář k problematice akustiky řeči a řečových technologií, tím způsobem, že uvedl: *„tímto žádám o zneplatnění konání proběhlého prvního mého opravného termínu kontroly studia tohoto předmětu“* ve vyjádření k podkladům v rámci řízení před prvostupňovým orgánem.
48. Zákon o vysokých školách upravuje v § 68 řízení o právech a povinnostech studenta ve vyjmenovaných věcech. Na to pak navazuje úprava v Studijním a zkušebním řádu Univerzity Karlovy. Tuto úpravu je třeba chápat tak, že výčet řízení je taxativní, přičemž není upraveno řízení, které by směřovalo k anulaci výsledku zkoušky, jak žalobce požadoval. Jinak řečeno, vysoká škola není nadána pravomocí vést ve smyslu § 44 správního řádu samostatné řízení o žádosti studenta o zneplatnění neúspěšného pokusu zkoušky a umožnění jejího opakování, jak se mylně domnívá žalobce (shodně viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 9. 2023 č.j. 15 A 54/2022-37). Žalobce proto mohl podat pouze podání ve věcech organizace studia dle článku 17 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy, které by bylo vyřízeno sdělením děkanky. Takový samostatný úkon však žalobce neučinil, a namísto toho požadoval přezkum výsledku zkoušky v rámci řízení o ukončení studia. Správní orgány s požadavkem žalobce naložily tak, že na něj reagoval žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Takový postup však neodpovídá zcela dikci Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy, z něhož bezpochyby vyplývá, že podání ve věcech organizace studia je vyřizováno sdělením, což žalovaný neučinil. Ačkoliv by soud považoval za vhodnější postup, kdy by prvostupňový orgán posoudil podání žalobce podle obsahu, tedy v části jako vyjádření se k podkladům v rámci řízení o ukončení studia, a částečně jako podání ve věcech organizace studia, které by vyřídil sdělením, postup zvolený žalovaným neměl dle názoru soudu negativní vliv na zachování práv žalobce. Soud spatřuje pochybení prvostupňového orgánu v tom, že se s tímto argumentem žalobce výslovně v prvostupňovém rozhodnutí nevypořádal, nicméně žalobci se reakce na jeho námitky dostalo v rámci odůvodnění žalovaného (strana 8 napadeného rozhodnutí), a soud nepředpokládá, že by případné sdělení bylo co do argumentace správních orgánů jakkoli podrobnější nebo rozsáhlejší. Tvrzení žalobce, že se správní orgány odmítly vůbec zabývat neplatností zkoušky a že tyto námitky žalobce nebyly v napadeném rozhodnutí vypořádány není pravdivé.
49. Soud zdůrazňuje, že přezkum vysokoškolské zkoušky je omezený. S konáním zkoušky je spojeno subjektivní veřejné právo studenta na to, aby zkouška proběhla za podmínek stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem školy, přičemž

tomuto právu studenta odpovídá povinnost vysoké školy stanovené podmínky dodržet. Jak již dovodil v souvislosti se státní zkouškou Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2009 č.j. 9 As 1/2009-141: „*Zákon o vysokých školách nestanoví, že student má právo na úspěšné vykonání zkoušky a z toho plynoucí právo žádat o změnu klasifikace udělené při státní zkoušce. Zjednodušeně řečeno student při konání státní zkoušky nemá právo na „výsledek“, ale na „řádný proces“ s ní související, který je primárně určován podmínkami danými studijním programem, resp. studijním a zkušebním řádem [§ 62 odst. 1 písm. d) zákona o vysokých školách]. „Řádný proces“ garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi studenty za obecným způsobem stanovených podmínek. Hodnocení vědomostí uplatněných studentem u zkoušky náleží pouze zkušební komisi, před níž ji student koná (...). Klasifikací státní zkoušky jsou hodnoceny vědomosti studenta, které nemohou být podrobeny soudnímu přezkumu. Princip přezkumu (státních) zkoušek na vysoké škole nespočívá a ani spočívat nemůže v přezkumu vědomostí uplatněných studentem při výkonu zkoušky a přezkumu tomu odpovídajícího ohodnocení ze strany zkoušejícího, nýbrž v přezkumu zákonnosti těch postupů, které lze ve smyslu shora uvedeného podřadit pod výkon státní správy.“ Soud proto konstatuje, že přezkum toho, jak a proč byl žalobce hodnocen při zkoušce z předmětu Speciální seminář k problematice akustiky řeči a řečových technologií, mu nepřisluší. Ostatně, žalobce ani netvrdil, že by snad odpovídal správně a hodnocení zkoušky to nereflektovalo. Jedinou relevantní otázkou, kterou žalobce ohledně předmětné zkoušky mohl nadnést, jsou případné zásahy do jeho práva na „řádný proces“ týkající se zkoušky. Žalobce konkrétně namítal, že chyběla anotace předmětu.*

50. O anotaci předmětu se zmiňuje článek 8 odst. 8 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy: „*Zkouškou se prověřují vědomosti studenta nebo ověřují jeho schopnosti; základní požadavky ke zkoušce jsou v souladu se studijním plánem stanoveny v anotaci předmětu a elektronicky se zveřejňují, podrobnosti musí být stanoveny u předmětu ve studijním informačním systému na začátku semestru.*“ Jinde není ve Studijním a zkušebním řádu Univerzity Karlovy zmiňována. Dle názoru soudu se však tento článek na doktorské studium nevztahuje. Doktorské studium probíhá dle individuálního studijního plánu přizpůsobeného konkrétnímu studentovi, což znemožňuje obecné a univerzální stanovení studijních požadavků, které by odpovídalo univerzálnímu studijnímu plánu, jak předpokládá uvedené ustanovení. Dále v Pravidlech pro organizaci studia na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy se pojem anotace objevuje opakovaně, avšak nikdy v kontextu doktorského studia. Povinnost vyhotovit anotaci a její náležitosti je vztahena pouze k studiu v bakalářských a magisterských studijních programech (článek 14). Ze správního spisu, konkrétně z vyjádření členů Fonetického ústavu Filozofické fakulty Univerzity Karlovy ze dne 7. 6. 2022 se podává, že žalobci byly doporučeny konkrétní prameny, ze kterých má materii předmětu Speciální seminář k problematice akustiky řeči a řečových technologií nastudovat. Formulaci, že „student měl prokázat základní znalosti na úrovni bakalářských kurzů“ soud vnímá pouze jako jazykový obrat, který vyjadřuje mínění školitele a oborové rady o obtížnosti zkoušky, která je dána prameny nutnými k nastudování. Tato námitka žalobce proto není důvodná.

51. Soud uzavírá, že přestože shledal určité nedostatky na straně správních orgánů, tyto nedostatky nedosáhly takové míry, která by činila napadené rozhodnutí nezákonným.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

52. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal důvodným žádný z předestřených žalobních bodů, ani neshledal žádnou vadu, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a pro kterou by bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Právo na náhradu nákladů proto nemá ani jeden z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. listopadu 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.